

Α'. Η Εμφάνις και η Στάσις του επί του Στασιδίου

α) Η αμφίεσις

Είναι μεν αληθές ότι η σχολαστική, εκκεντρική και εξιδιασμένη περί την αμφίεσιν φροντίς, δεν αποτελεί γνώρισμα σοβαρού οπωσδήποτε ανθρώπου. Όταν όμως αυτή περιορίζεται εντός των ορίων της σεμνότητας και της κοσμιότητας, δεικνύει άνθρωπον αξιοπρεπή και αξιόλογον, οίος αναμφισβητήτως πρέπει όχι μόνον να είναι αλλά και να φαίνεται πας εκκλησιαστικός, κατά συνέπειαν δε και ο ιεροψάλτης. Ίσως το περίφημον «φιλοκαλούμεν μετ'ευτελείας» του Περικλέους να έχη και εδώ την θέσιν του. Γενικώς δυνάμεθα να είπωμεν ότι η καθόλου αμφίεσις του ιεροψάλτου πρέπει να είναι ιεροπρεπής.

Ιεροπρέπειαν δε προσδίδει εις τον ψάλτην κατά πολύ η περιβολή του ράσου κατά την διάρκειαν της ασκήσεως του ιερού του λειτουργήματος. Αληθές είναι ότι εις τας μέγας κυρίως πόλεις έχει γενικευθή η χρήσις του ράσου εκ μέρους των ιεροψαλτών, κατόπιν μάλιστα εγκυκλίων διαταγών των οικείων εκκλησιαστικών Αρχών. Αυτή δε αυτή η Ιερά Σύνοδος δια παλαιάς αυτής από 28-5-1908 Εγκυκλίου ώριζεν ότι οι ιεροψάλται «οφείλουσι φέροντες πάντοτε κατά τας ιεροτελεστίας την κεκανονισμένην δι'αυτούς στολήν να ίστανται εν τω Ναω μετά πάσης προσοχής και ευλαβείας». (Συνοδικαί Εγκύκλιοι, τ. Α. σ. 167). Η περιβολή του ράσου σημαίνει την ιερότητα του επιτελουμένου διακονήματος, δι' αυτό δε θα πρέπει να γίνεται μετά της προσηκούσης ευλαβείας και κατά τρόπον μαρτυρούντα την βαθυτάτην συναίσθησιν της ιεράς ταύτης διακονίας. Το ράσον συνήθως φέρεται επί του υποκαμίσου, μετά την αφαίρεσιν του επενδύτου (σακκάκι). Και ούτως δέον να φέρεται και κατά τους θερινούς μήνας, οι οποίοι, λόγω της θερμότητας της ατμοσφαιράς, παρέχουν ενίοτε πρόφασιν δι' ελαφροτέραν πως αμφίεσιν. Ας θεωρηθή ως μία θυσία ή μικρά τις έστω ταλαιπωρία η τοιαύτη του ράσου περιβολή κατ' αυτούς εισέτι τους μήνας του θέρους, εφόσον τόσον πολύ αυτή συντελεί εις την ιεροπρεπή εμφάνισιν του ιεροψάλτου. Επί πλέον το ράσον φερόμενον ως εμπρέπει απαλλάσσει το ψαλτήριον γενικώς εικόνας που δεν συμβαδίζει με την κατασκευτική ατμόσφαιραν του περιβάλλοντος. Θα ήτο δε ευχής έργον εάν η χρήσις του ράσου επεξετείνετο και εις τους βοηθούς των ιεροψαλτών, οι οποίοι συχνάκις φέρουν εις δύσκολον θέσιν τον υπεύθυνον ιεροψάλτην, λόγω της ελαφράς αυτών, ιδίως κατά το θέρος, αμφιέσεως. Οίκοθεν νοείται ότι το φερόμενον υπό του ιεροψάλτου ράσον πρέπει να είναι καθαρόν και σιδερωμένον, και όχι τρισάθλιον και ρυπαρόν. Εσχάτως η Ι.Αρχιεπισκοπή Αθηνών δι' Εγκυκλίου συνέστησεν εις τα Εκκλησ. Συμβούλια την αγοράν ευπρεπών ράσων δια τους ιεροψάλτας, παρακληθέντας όπως διατηρώσι ταύτα εις καλήν κατάστασιν.

Η σοβαροπρεπής αμφίεσις συντελεί τα μέγιστα εις την συνειδητοποίησιν εκ μέρους του πιστού λαού της μυσταγωγικής ατμοσφαιράς της Λατρείας. Αυτή ωσαύτως, ομού μετ' άλλων στοιχείων, περί ων κατωτέρω, δύναται να οδήγησιν τους εκκλησιαζομένους εις την κατανόησιν της ιεράς ώρας και του καθήκοντος, όπερ εκλήθησαν να επιτελέσουν εντός του ναού.